

**Özet**

*Avrupa Birliği (AB) nezdinde yürütülen diploması, klasik devletler arası diploması anlayışından farklı bir yapıya sahiptir. Bunun temel nedeni, AB'nin yalnızca uluslararası bir örgüt değil; aynı zamanda kendine özgü hukuk sistemi, kurumsal yapısı ve karar alma mekanizmaları bulunan ulusüstü bir yapı olmasıdır. Üye devletlerin egemenliklerinin belirli alanlarda ortak kurumlarla paylaşılması, diplomatik süreçlerin hem çok katmanlı hem de teknik bir karakter kazanmasına yol açmaktadır. Bu nedenle AB diploması, yalnızca hükümetler arası müzakerelerden ibaret olmayıp çeşitli uzman komiteler tarafından yürütülen karmaşık bir ilişki ağına sahiptir.*

*AB nezdindeki diplomatik faaliyetlerin farklılaşmasının bir diğer nedeni, karar alma süreçlerinde uzlaşma kültürünün belirleyici olmasıdır. Üye ülkelerin siyasi, ekonomik ve kültürel farklılıkları, diplomatik müzakerelerde denge arayışını zorunlu kılmaktadır. Bu durum, diplomasının yalnızca siyasi temsil işleviyle sınırlı kalmayıp teknik uzmanlık, sürekli müzakere ve kurumsal iletişim becerilerini de ön plana çıkarmaktadır. Özellikle genişleme politikası, ticaret, göç, enerji ve güvenlik gibi alanlarda AB kurumlarıyla etkili ilişki kurabilmek, geleneksel ikili diplomatik yöntemlerden daha farklı stratejiler geliştirilmesini gerektirmektedir. Bu bağlamda AB diploması; çok aktörlü yapısı, hukuki bağlayıcılığı yüksek karar mekanizmaları ve sürekli müzakereye dayalı işleyişi nedeniyle klasik diploması anlayışından ayrılmakta ve kendine özgü bir diplomatik model ortaya koymaktadır.*

**AB ile İlişkiler: Farklı Bir Diplomasi**

*Selim KUNERALP - E. Büyükelçi*

AB, meslek hayatımın önemli bir bölümünü geçirdiğim bir konudur. Bu alandaki ilişkim, Gümrük Birliği müzakereleriyle başladı. 1990'lı ve 2000'li yıllarda iki defa Brüksel'de görev yaptım. Brüksel dışındaki görevlerimde de AB, her zaman ilgilendiğimiz konuların başında geliyordu. AB ile ilişkileri yürütmek, farklı bir diplomasi gerektirmektedir. Çünkü bu, farklı bir varlık yapısına sahiptir. Klasik diplomaside bir ülke temsilcisi, büyükelçi veya başka herhangi bir düzeyde bir ülkeye atanır. O ülkede, kendi devletini temsil eder. Bu görev esnasında kendi ülkesini bulunduğu ülkeye tanıtmaya çalışır. Bu sadece resmi makamlarla değil, aynı zamanda medya, sivil toplum örgütleri, siyasi partiler, parlamentolar ve diğer bazı yapılarla temas kurar. Fakat bu tür girişimleri her ülkede yapmak mümkün olmayabilir. Kapalı toplumlarda bu tür temaslar daha zordur. Ayrıca diplomat, bulunduğu ülkeyi, oradaki gelişmeleri ve sorunları da kendi makamlarına anlatır. Ülkenin ekonomisi, kültürel hayatı ve diğer konularda bilgiler verir.

Bir müzakere olacaksa karşılıklı oturulur, müzakereler yapılır ve orta nokta bulunursa sonuç alınabilir. Uluslararası teşkilatlardan Birleşmiş Milletler (BM) ve Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), çok taraflı müzakerelerin yürütüldüğü başlıca örneklerdir. BM'nin 193 ve DTÖ'nün 165 üye ülkesi vardır. Burada her üye, kendi çıkarlarına uygun kararların çıkartılması için çabalar. Bazen istedikleri olur, bazen ise olmaz. Örneğin BM'nin ilk müzakere ettiği çok taraflı antlaşma Deniz Hukuku Sözleşmesi'dir. 1982 senesinde Türkiye buna katılmamıştır. Çünkü Ege meselelerinden dolayı sıkıntılar yaşamıştır. Bunun dışında bütün müzakerelere katılmıştır. Bu konuda 1974'ten 1982'ye kadar 4 veya 5 ayrı konferans toplanmıştır. Türkiye hepsine katılmıştır. Sonunda azınlıkta kaldığı için bu sözleşmede taraf olmamayı seçmiştir. Taraf olmadığınız zaman da o sözleşme sizi bağlamamaktadır. DTÖ'de de buna benzer müzakereler yapılmıştır. Bu örgütü kuran antlaşmaya Türkiye de taraf olmuştur. Müzakereleri sekiz sene sürmüştür. Burada da herkes eşit bir şekilde kendi çıkarlarını yansıtabilme imkanına sahip olmaktadır.

AB, her iki örnekten de son derece farklıdır. Öncelikle bu, bir ülke değildir, 27 ülkeden oluşan bir birliktir. Ancak bir federasyon da değildir. Örneğin Amerika Birleşik Devletleri (ABD), 50 eyaletten oluşmaktadır ve federal bir yapıdır. Aynı şekilde Almanya, 18 eyaletten oluşan federal bir devlettir. Diğer yandan AB'de 27 egemen devlet, bazı yetkilerini Komisyonu'na devretmiştir. Bu, bir sekreteryaya niteliğinde değildir. Örneğin BM ve DTÖ'nün kendi sekreteryaları vardır. Sekreteryalar, kendilerine verilen görevleri yaparlar ve zabıt tutarlar. Bir tasarı hazırlanması isteniyorsa onu yaparlar, ama teşkilatı yönetmezler. Teşkilatı üye devletler yönetir. Bu, istisnasız bütün uluslararası teşkilatlar için geçerlidir. Bu anlamda AB Komisyonu, bir sekreteryaya niteliğinde değildir. Çünkü kendisine antlaşmalardan biri ile verilmiş olan yetkiler çerçevesinde kendi kendine yapabileceği şeyler vardır. Özellikle dış ticaret konuları, kendisine devredilen ilk yetki alanıdır.

Başka ülkelerle ticaret anlaşması yapmak, AB Komisyonu'nun yetkisindedir. Günümüzde bir üçüncü ülke olarak Fransa, Almanya veya herhangi bir AB ülkesiyle tarife müzakeresi yapamazsınız. Gümrük tarifelerini indirmek ve çıkartmak gibi konularda müzakere yetkisi AB Komisyonu'nundadır ve bu yapı, müzakereleri 27 ülke adına yapar. Çünkü hepsi aynı politikayı uygulamak zorundadır. Bu bağlamda Fransa, ayrı bir gümrük tarifesi ve Almanya, ayrı bir gümrük tarifesi uygulayamaz. Dolayısıyla burada bir yetki devri söz konusudur. Bu, AB'yi tamamen farklı bir konuma, statüye oturtan bir özelliktir.

AB'nin kendine has bir başka özelliği de üçüncü ülke diplomatlarının güven mektuplarını sunmalarıyla ilgilidir. Normalde güven mektupları, gidilen ülkenin devlet başkanlarına verilir. Bunu bir defa yaparsınız. Fakat Brüksel'de birlik üyesi olmayan üçüncü ülkelerin atadığı

16 Nisan 2026

büyükelçiler, güven mektuplarını hem AB Konseyi Başkanı'na hem de AB Komisyonu Başkanı'na vermektedir. Burada görev yapan üçüncü ülkelerin diplomatları, kendi ülkelerinin menfaatlerini hem AB'deki çeşitli kurumlara hem de birlikteki 27 ülkenin büyükelçilerine anlatmaya çalışmaktadırlar.

Avrupa Parlamentosu'nun (AP) yapısından da bahsetmekte fayda vardır. Bu yapı, ilk zamanlar bir yardımcı kuruluş olarak öngörülmüştü. Hatta AB, ilk kurulduğunda, yani Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) döneminde ilk 20 yılı aşkın süre boyunca AP üyeleri, Avrupa Konseyi Parlamento Asamblesi'nde olduğu gibi, milli parlamentolardan görevlendirmeye geliyorlardı. 1979 yılında ise doğrudan seçim yöntemine geçilmiş ve parlamento üyeleri, bu noktadan sonra tam zamanlı olarak sadece Brüksel'de vekil olarak görev yapmaya başlamışlardır. AP'nin ağırlığı ve yetkileri de ciddi bir şekilde artmıştır. Günümüzde AP'nin onayı olmadan AB Komisyonu veya Konseyi kendi başlarına bir şey yapamaz olmuşlardır. Dolayısıyla birlik, daha önce çift başlıken günümüzde üç başlı hale gelmiştir.

AB'nin müzakere yöntemi de kendine özgüdür. Normalde bir ülkeyle ikili bir anlaşma yapılacaksa karşılıklı çıkar dengeleri gözetilir ve her iki tarafın da çıkarlarını sağlayan veyahut da saygı gösteren, koruyan bir metin üzerinde anlaşılır. AB ise kurulduğundan itibaren kademeli bir şekilde kendine özgü birtakım normlar/kurallar geliştirmiştir.

Bu, ilk önce Gümrük Birliği'nin kurulmasıyla başlamıştır. Malların birlik içinde serbest bir şekilde dolaşmasını ve dış dünyaya karşı da ortak bir tarife uygulanmasını sağlamışlardır. Benzer şekilde ortak tarım politikası geliştirmişlerdir. Buradaki esas hedef, rekabet koşullarını eşitlemek, başka bir deyişle haksız rekabeti önlemek olmuştur. Bu doğrultuda başka adımlar da atılmıştır. Örneğin fikri mülkiyette ortak kurallar ve standartlar geliştirilmiştir. Aynı şekilde üçüncü ülkeler AB'nin pazarına girmek istediklerinde karşılıklı olarak bu kural ve standartlar çıkmaktadır. Bu bağlamda AB üyesi ülkeler, üçüncü ülkelerle anlaşma yapacakken birliğin kurallarını dikkate almak zorundadırlar.

Türkiye'ye AB'yle müzakere yaptığı tarihlerde uygulanması gereken mevzuatın 80 bin sayfa olduğu söylenirdi. Yaklaşık 10 yıldır müzakereler askıdadır. Dolayısıyla bu süre zarfında mevzuata yeni sayfalar eklenmektedir ve tahminen 130 bin sayfayı bulmuş durumdadır.

Başlangıçta İngiltere, İrlanda, Danimarka ve Norveç, 1971-73 yılları arasında AB'yle müzakere ettikleri dönemde muhatap oldukları 6 ülke vardı. Dolayısıyla bazı esnemeler elde edilebildiler. Müzakere sürecinde Norveç, referanduma gitmiş ve referandumdan "hayır" çıktığı için AB'ye girmemiştir.

İngilizlerin ise özellikle ticari konularda serbestleşme elde ettikleri söylenirdi. Ancak günümüzde artık böyle bir imkân da yoktur. Çünkü her ülke kendi başına müracaat etmekte ve müzakereler tek tek yürütülmektedir. Toplu bir müzakere söz konusu değildir. Çünkü her ülkenin müzakere aşamasındaki konumu farklıdır. Kimisi daha ileride, kimisi daha geridedir. Ayrıca AB, adaylar arasında kendisine karşı tek bir cephe oluşmasını da istememektedir. Bu yüzden AB, başvuran her ülkeyle ayrı ayrı müzakere etmekte ve kendi kriterlerinin sağlanmasını talep etmektedir.

AB'deki müzakereler, ikili anlaşma müzakeresinde veyahut çok taraflı bir uluslararası örgütte yapılan müzakerelerden oldukça farklıdır. Bu yüzden AB nezdindeki büyükelçilerin konumu da farklıdır. Halihazırda bu müzakere ortamı da olmadığı için AP gittikçe önem kazanmaktadır. AP'nin rızası olmadan neredeyse hiçbir şey yapılamamaktadır. Normal parlamentolarda parti grupları olur, grup kararı alınır ve ona göre oy verilir. AP'de de esasında gruplar vardır, fakat grup disiplini yoktur. Bu yüzden bir şey yapmak istiyorsanız milletvekilleriyle teker teker görüşmek ve lobi faaliyetlerinde bulunmak gerekmektedir. Çünkü grup başkanının sözüne ve tutumuna, farklı ülkeden gelen vekiller uymak zorunda değildirlere.

AB'nin gelişiminin limitine gelinmiştir. Gümrük Birliği, iç pazar ve parasal birlik tamamlanmıştır. Bu noktadan daha öteye gidebilmek için yeni bir adım gerekmektedir. O da federal bir yapıya geçmektir. Ona da imkân yoktur. Çünkü buna imkân verecek irade mevcut değildir. Bütünleşme durma noktasına gelmiştir. Örneğin Macaristan gibi bir ülke, süreci bloke edebilmektedir. Bu da büyük bir zafiyettir. AB'nin çökeceğine veyahut dağılacağına ihtimal vermemekle birlikte bu tür krizlerle mücadele edilmesi gerekecektir. AB'nin karar alma zorlukları ve işleyişle ilgili birtakım itiraz ve öneriler son dönemde gündemdedir. Bu anlamda AB'de yapısal bir değişim ve dönüşüm beklentileri ortaya çıkmaktadır.

AB'de üye ülkelerin parlamentodaki temsilinde nüfus oranına bakılmakta ve bu doğrultuda parlamentodaki vekil sayıları belirlenmektedir. Örneğin Almanya'nın 90 civarında milletvekili varken; Lüksemburg ve Malta gibi küçük ülkelerin de altışar vekilleri vardır. Birçok alanda, özellikle dış politika söz konusu olduğunda oy birliğine ihtiyaç duyulmaktadır. Çünkü AB Komisyonuna devredilen yetki alanları arasında dış politika yoktur. Lizbon Antlaşması ile Dış İlişkiler Servisi kurulmuştur, ancak kararlar oy birliğiyle alınmaktadır. Bu konuda bilhassa Macaristan, Rusya-Ukrayna Savaşı başladığından beri birçok kararı bloke etmiştir. Bu durum, reform konusunu gündeme getirmiştir. Ancak bu sistemin değişebilmesi için de oy birliği gerekecektir. Mevcut durumda oy birliği sayesinde elinde bir

16 Nisan 2026

veto silahını kullanabilecek olan ülkelerin kendi rızalarıyla bu veto kartından vazgeçebilmeleri pek mümkün değildir.

Son olarak Türkiye'nin AB'yle ilişkilerinde tartışılan imtiyazlı ortaklık meselesine de değinmek gerekir. Bu, Almanların Merkel zamanında gündeme getirdikleri bir öneriydi. Günümüzde AB, yeni bir güvenlik mimarisi inşa etmeye çalışmaktadır. Türkiye ise Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'nün (NATO) ikinci en büyük ordusuna sahip ülkesidir. Dolayısıyla Türkiye'nin bunu AB'yle ilişkilerinde tam üyelik kozu için kullanıp kullanmayacağı merak edilmektedir. Ayrıca AB-Türkiye ilişkilerinde güvenlik alanında yeniden bir imtiyaz ortaklığın gündeme gelip gelmeyeceği kamuoyunda sıkça dile getirilmektedir. Bu, teorik olarak mümkündür ve bu mesele, Avrupa'da bazı kesimlerce tartışılmaktadır. "Türkiye olmadan Avrupa savunmasının olmayacağı" söylenmektedir. Ancak buradaki asıl mesele, tarafların birbirine güveninin olmamasıdır. Günümüzde kimse tam üyelikten bahsetmemektedir. Çünkü Türkiye, artık AB üyeliğine çok sıcak bakmamaktadır. Aynı durum AB açısından da geçerlidir. Her şey dondurulmuş vaziyettedir ve kısa vadede bu durumun değişmesini beklemek doğru bir çıkarım olmayacaktır.

### Yazar Hakkında

#### *Selim KUNERALP - E. Büyükelçi*

1951 yılında Prag'da doğmuştur. Eğitimini İstanbul Saint-Joseph Lisesi ile London School of Economics'te tamamlamıştır.

1973 yılında Dışişleri Bakanlığına aday meslek memuru olarak katılmıştır. 1976-78 yıllarında Birleşmiş Milletler Nezdinde Türkiye Daimî Temsilciliğinde İkinci Kâtip, 1978-79 yıllarında Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi nezdinde Türkiye Daimî Temsilciliğinde İkinci ve Başkatip, 1979-81 yıllarında Lefkoşa Büyükelçiliğinde Başkatip görevlerinde bulunmuştur.

Merkezde 1981-83 yıllarında Bakan Özel Müşavirliğinde Şube Müdürü görevinden sonra 1983-86 yıllarında Birleşmiş Milletler Cenevre Ofisi Nezdinde Türkiye Daimî Temsilciliğinde Müsteşar görevinde bulunmuştur. 1986 yılında Cenevre'de GATT (şimdiki adıyla DTÖ) Sekretaryasına uluslararası memur olarak geçmiş ve 1993 yılına kadar orada kalmıştır. 1993-1994'te Gümrük Müsteşarlığı AB ve Dış İlişkiler Genel Müdür Vekili olarak çalışmış, 1995 yılında Türkiye'nin AB Nezdindeki Daimî Temsilciliğinde Daimî Temsilci Yardımcısı olmuştur. 1997 yılında Dışişleri Bakanlığında AB Genel Müdür Yardımcısı, 1998 yılında Genel Müdür, 2000 yılında Türkiye'nin Stockholm Büyükelçisi, 2003 yılında Seul Büyükelçisi olmuştur.

2006 yılında Dışişleri Bakanlığında Siyaset Planlama Genel Müdürü, 2007'de Müsteşar Yardımcısı olmuştur. 2009 yılında Türkiye'nin AB Nezdinde Daimî Temsilcisi olmuş, bu göreviyle birlikte Nisan 2010'dan itibaren Enerji Şartı Konferansı (Energy Charter Treaty) başkanı olarak görev yaptı.

2012 yılı başında Dışişleri Bakanlığı müşaviri oldu. Mayıs 2012 tarihinde Dünya Ticaret Örgütü Nezdinde Türkiye Daimî Temsilcisi olmuş, Şubat 2014'e değin bu görevi sürdürmüştür. 2014 yılında Dışişleri Bakanlığından emekliye ayrıldıktan sonra 2016 yılına kadar Brüksel'de Enerji Şartı Genel Sekreter Yardımcısı olarak görev yapmıştır.

2011 yılında Fransa'nın Chevalier de la Légion d'Honneur nişanı ile taltif edilmiştir.

**16 Nisan 2026**

### **Türk Diplomasi Tarihi - II**

Her ne kadar kavram olarak yakın dönemde kullanılmaya başlanmış olsa da diplomasi tarihin her devrinde toplumlar ve devletler arasında sorunların çözümünde önemli rol oynamış ve diplomasi'nin yetersiz kaldığı durumlarda savaşlar sorunların temel çözüm mekanizması haline gelmiştir. Ulus devlet yapısının yaygınlaşması ve uluslararası ilişkilerde ulus devletlerin temel aktör olmasından sonra ise diplomasi uluslararası ilişkilerin düzenlenmesinde temel unsur haline gelmiştir.

Devletler arasındaki sorunların çözümünde karar vericilere temel verileri ortaya koyan diplomatlar çok önemli bir rol oynamaktadırlar. Uluslararası ilişkilere yönelik konularda ve sorunların çözülmesinde kamuoyuna yansıyanlar kadar kamuoyuna yansımayan bir çok gelişmede diplomatların önemli etkileri olmuş hatta son dakikada diplomatlar tarafından ortaya konulan öneriler ile savaşlar bile önlenmiştir. Fakat bunların bir kısmı hatıratlarda yer alırken, önemli bir kısmı sürece damga vuran isimler ile birlikte yok olup gitmektedir.

Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen Türk Diplomasi Tarihi projesi ile Türk Diplomasi tarihine ışık tutulması hedeflenmektedir. Başta Dışişleri Bakanlığı olmak üzere ilgili kurum ve kuruluşlarda görev yapmış emekli diplomatlar, askeri personel ve devlet adamlarının konuk olarak katıldığı programlarda, Türk Dış politikasının karar süreci, geçmişte alınmış önemli kararların arkasında yatan gerçekler, uluslararası gelişmelerin basına yansımamış bölümleri gibi konuların ele alınması ve Türk Diplomasi Tarihi konusundaki önemli konularda tarihe not düşülmesi amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;  
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

**16 Nisan 2026****Prof. Dr. Hasan Ali KARASAR**

Prof. Dr. Hasan Ali Karasar halen Kapadokya Üniversitesi rektörü ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünün öğretim üyesidir. Daha önce Atılım Üniversitesi (2013-2017) ve Bilkent Üniversitesi (2003-2013) Uluslararası İlişkiler Bölümlerinde çalışmış, Merkezi Asya ve Avrasya ağırlıklı dersler vermiştir. Kuruluşundan itibaren Bilkent Rusya Araştırmaları Merkezi Genel Sekreterliğini yapmıştır. (2005-2013) Ayrıca Ankara merkezli düşünce kuruluşu Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin Orta Asya masası başkanlığını yürütmüştür. (2003-2005) 1996 yılından bu yana düzenli olarak AGİT seçim misyonları çerçevesinde Avrasya'da demokratikleşme ve seçim süreçlerini takip etmiştir. Avrasya ve Merkezi Asya tarihi, politikaları konularında başta Türkiye olmak üzere, Rusya Federasyonu, Kazakistan, Özbekistan, Macaristan, Japonya ve ABD'de arşiv çalışmalarında bulunmuştur. 1990'lı yılların başından itibaren çalışmalarını Merkezi Asya'nın tarihi, siyaseti, etnik ve dini meseleleri konuları ve Türk-Rus ilişkileri ekseninde sürdüren Karasar, Central Asian Survey, Europe Asia Studies ve Cornucopia gibi çeşitli dergilerde araştırmalarını yayınlamıştır. Eski Sovyet Merkezi Asya'sı, Kafkasya ve İdil-Ural bölgelerinde saha tecrübeleri bulunan Karasar, İngilizce ve Rusça bilmektedir.

**Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL**

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışma-

larını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.

**Prof.Dr. Şafak OĞUZ**

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesinde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.